SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK | 24 Kč • 0,95 € | 26. ŘÍJNA 2025

Z obsahu:

Buďte živými svědky prvenství Boha, vyzval papež řeholnice a řeholníky
Homilie Lva XIV. při mši svaté u příležitosti Jubilea zasvěceného života 9. října 2025, náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Pravda a spravedlnost
Zamyšlení nad liturgickými texty 30. neděle mezidobí (cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Alfons Rodríguez
Libor Rösner
- strana 4 -

Poselství z Paray-le-Monial
- strana 6 -

„Ve znamení mého Srdce“
J. Ladame
- strana 8 -

Úmysly apoštolátu modlitby na listopad 2025
- strana 10 -

Syn brusiče nožů (14)
Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

Rudolf Blättler, dřevoryt: Společenství svatých se zmrtvýchvstalým Kristem (19. stol.)

Buďte živými svědky prvenství Boha, vyzval papež řeholnice a řeholníky

Homilie Lva XIV. při mši svaté u příležitosti Jubilea zasvěceného života 9. října 2025, náměstí Sv. Petra v Římě

„Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám!“ (Lk 11,9) Těmito slovy nás Ježíš vybízí, abychom se ve všech svých potřebách s důvěrou obraceli k Otci.

Naslouchám jim při oslavách Jubilea zasvěceného života, které vás sem přivedlo v hojném počtu z mnoha částí světa – řeholníky a řeholnice, mnichy a kontemplativní řeholníky, členy sekulárních institutů, členky *Ordo virginum*, poustevníky a členy „nových institutů“ – kteří jste přijeli do Říma, abyste společně prožili jubilejní pouť a svěřili svůj život milosrdenství, jehož prorockým znamením jste se zavázali být prostřednictvím řeholního slibu, protože prožívat tyto sliby znamená odevzdat se jako děti do Otcovy náruče.

„Prosit“, „hledat“, „tlouct“, tato slovesa – vyjadřující modlitbu používaná evangelistou Lukášem – jsou vám dobře známá, protože jste zvyklí podle evangelijních rad prosit, aniž byste něco požadovali, a jste poslušní vůči Božímu působení. Není náhodou, že II. vatikánský koncil hovoří o slibech jako o užitečném prostředku „k tomu, aby bylo možné sklízet hojnější plody křestní milosti“ (*Dogmatická konstituce Lumen*

Pokračování na str. 5

Editorial

Postavme se před obraz Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, případně i poklekněme. Anebo, nemáme-li tu možnost, aspoň si představme, že jsme v blízkosti Ježíšova Srdce. Než však popustíme uzdu svým myšlenkám, podívejme se nejprve za sebe, abychom svým duchovním zrakem viděli ještě druhého člověka – někoho, na koho nejraději ukazujeme prstem, že neží je svůj život, jak by měl... Nyní je scéna připravena a my můžeme rozehrát děj, který dost možná bude velmi dramatický.

Snad nás v tuto chvíli napadnou podobná slova jako onoho farizeje v dnešním evangeliu: „Srdce Ježíšovo, děkuji ti, že nejsem jako tam ten, co ho vidím stát za sebou!“ Co myslíte, že by nám Pán na to řekl? Na koho by pohleděl s láskou? Jistě na oba, ale na nás s výčitkou, že jsme právě promarnili šanci přetvořit své srdce podle Srdce jeho. Bůh přece miluje hříšníka, který se kaje ze svých hříchů a uznává svoji slabost a nedostatečnost! Neměl by snad podobně smýšlet i ten, kdo se „honosí“ svojí vírou, zbožností, dobrým životem; ten, kdo denně častokrát říká Ježíši „Pane, Pane“? ... Je to téma, o němž jsme již nejednou rozjímali, možná i – na nějakou dobu – se poučili, ale stále jako by se vracelo naše lidské ego, které chce i před Bohem ukázat svoji velikost. To opravdu není potřeba! Bůh přece vidí do skrytu lidských duší a nepotřebuje naši nápovědu, kdo je tady ten lepší (jsme to vůbec my?). Ježíšova slova v dnešním evangeliu jsou v tomto velmi příkrá a stojí rozhodně za spásu naší duše, aby nám dennodenně zněla v našich uších, ba i srdcích. Naše srdce se tak nenadme a nezhrubne pýchou, neztratí svůj směr pokorného směřování životem do Boží náruče.

Svatý Alfons Rodríguez (str. 4) je jedním z nespočtu svatých vzorů pokorného a Boží vůli oddaného služebníka, který vytěžil maximum i z toho mála (lidskýma očima viděno), které měl, pokud jde o jeho teologické vzdělání. Přestože ve studiu se mu příliš nevedlo, udivoval svou jasnozřivostí a dokázal o Božích věcech hovořit tak, že žasli i studenti bohosloví. Odkud to všechno věděl? Každý den rozjímal o životě Pána Ježíše a snažil se ve všem myslet tak, jak by myslel on... Máme-li před sebou obraz Ježíšova Srdce, pak si každý můžeme položit zásadní otázku: Podobá se smýšlení mého srdce Srdci tvému, Ježíši?

Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a pobožnost prvních devíti pátků jsou samotným Pánem spojeny s velkými přísliby. (str. 6–7) Ovšem záleží na vnitřní dispozici jednotlivce – jak řekl nejeden teolog: Záleží na tom, jak se na věci díváme. Náš vnitřní postoj totiž je oním lakmusovým papírkem, který pravdivě ukazuje hodnotu našich skutků, nikoliv skutek sám – a podle toho nás Bůh bude jednou soudit. Proto tolik i skrze soukromá zjevení usiluje o proměnu našich srdcí, aby se vzdala hříchu a abychom konali smírné oběti nejen za hříchy světa, ale i své. Tady opět nahlížíme, jak by bylo farizejské vidět jen hříchy světa, ale přehlédnout přitom mnohem důležitější skutečnost – hřích svůj. Opravdu, je třeba stále se učit být celníkem, a ne farizejem... Tak i pobožnost k Ježíšovu Srdci nemá být zištná, „jako jistá forma bezpečného receptu na získávání milostí“ (str. 8–10). Navenek to sice vypadá hezky, ale Pána Boha neoklameme. Veškerá naše zbožnost totiž má vycházet z toho, čím je plné naše srdce. Jen tak se nám rovněž podaří při ohlédnutí se za sebe vidět už ne odsouzeníhodného celníka, nýbrž člověka (i sebe), který potřebuje Boží lásku, aby mu vyšla vstříc a pomohla mu vysvobodit se z moci hříchu, kterým je tak silně svázán.

Bůh nás k takové proměně našeho srdce – k milosrdné lásce k bližnímu zve. Chce, aby se skutečně naše srdce podobalo jeho Srdci. Naše odpověď by měla být zřejmá, ale naše lidství oslabené hříchem se může v realitě každodenního života vzpouzet. A proto se denně pravdivě stavme ve zpytování svědomí před Pána, a to nikoliv jako farizeové, ale jako celníci. Bůh jistě na nás s láskou pohlédne, jako Ježíš na kříži pohlédl na kajícího se lotra: „Ještě dnes se mnou budeš v ráji.“ Věčná účast na Boží slávě – to je přece pravý smysl veškerého našeho úsilí o svatost...

Daniel Dehner

Pravda a spravedlnost

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo se povyšuje, bude ponížen.

Kolik nemocných se potkalo s Ježíšem na jeho cestách od místa k místu! Vyhledali ho, aby si od něho vyprosili uzdravení z nejrůznějších neduhů. Dnes však Pán obrací tvou pozornost k nemoci, se kterou za ním nikdo nepřichází, ačkoliv je tak velice rozšířená. Je to totiž nemoc zákeřnější než jiné choroby, protože postižení žijí v přesvědčení, že se těší mnohem lepšímu zdraví než všichni ostatní. Je to nemoc zaslepeného sebeklamu, který je v rozporu se spravedlností i s láskou k Bohu a bližním. Nespoléhej na to, že tebe se to netýká. Právě naopak, pros Ducha Svatého jako nikdy předtím o dar otevřenosti a pravého poznání a přečti si s velkou pozorností Ježíšovo podobenství.

Nemoc, o které je řeč, vidíš na farizejovi, který hrdě kráčí chrámem, až stane před oltářem. Přišel říct Bohu, jak velice je spokojený sám se sebou. Ve své soběstačnosti ani neví, oč by měl prosit, jen děkuje ve svém samolibém uspokojení, že není takový jako ostatní lidé.

Možná, že bys chtěl v této chvíli Bohu poděkovat, že nejsi stejný jako tento farizej. Kdyby ses však podíval pozorněji, snad bys poznal, že ten, kdo takto mluví k Bohu před oltářem, není nikdo jiný, než ty sám. Přijmi tuto příležitost dívat se jednou na sebe tak, jak jsi zvyklý dívat se na druhé. To je jediný způsob, jak můžeš zjistit, zda tě nenahlodává choroba samolibosti. Je to sklon posuzovat druhé tak, že je srovnáváš sám se sebou, a přitom právě o to opíráš své vlastní hodnocení.

Ospravedlnění nespočívá v tom, že máš sám ze sebe dobrý pocit. Radost, která buduje na sebelásce, je více než opojná. Uvede tě snadno do klamného snu, jako bys všechno to, k čemu ses v okamžiku svého pomíjivého nadšení rozhodl, již doopravdy uskutečnil. Vidíš se předčasně tam, kam jsi ve skutečnosti teprve sotva vykročil. A i když poctivě vykročíš, nesmíš zapomínat: čím větší se ti zdá úsek, který jsi už podle svého zdání na cestě k dokonalosti urazil, tím menší je ve srovnání s tím, co ještě zbývá ujít.

Skutečnou a trvalou radostí tě může obdařit jen pravda, poznaná a přiznaná. Tvůj dobrý pocit tě neospravedlňuje. Ten se může dostavit, až budeš ospravedlněn, protože se ti dostalo odpuštění.

Tato farizejská nemoc není pokušením vlažných a průměrných věřících. Je to spíše léčka pro ty, kteří sami sebe řadí k těm lepším, až vzorným katolíkům. Čím delší je tvůj seznam, co záslužného jsi už udělal a stále ještě děláš, tím méně místa ti zbývá na výčet toho, co jsi udělat měl a neudělal, o tom, co jsi vůbec udělat neměl, ani nemluvě. Možná se ti zdá, že si nejsi vědom ničeho, co by sis měl zvláště vyčítat, ale pozor! Není to proto, že pohled tvé sebelásky, unavený tím, jak důkladně zkoumá na dálku slabosti a špatnosti těch druhých, při pohledu zblízka na sebe sama je pojednou tak tupozraký, že není schopen rozlišit, kolik nedobrého a bezcenného je přímo ve tvém vlastním srdci?

I to, čím jsi byl skutečně obdarován, se může pro tebe stát svůdnou příležitostí shlížet se sám v sobě! Nezakládáš si na tom, že jsi křesťanem mezi tolika neznabohy? Měla by tě naplňovat spíše bázeň, že neumíš náležitě nakládat s nezaslouženým darem křtu. Imponuje ti, že jsi ve vybraném společenství a druzí k němu nepatří? Zamysli se, zda ti nevyhovuje tato společnost právě proto, že ti to lichotí. Necítíš se nadřazen nad jiné pro své znalosti? Poznáš to podle toho, že jejich otázky v tobě probouzejí netrpělivý údiv nad jejich neznalostí, takže odpovídáš způsobem, který je spíše ponižuje, než obohacuje. Zakládáš si na tom, že sis uložil pobožnosti a modlitby, které druzí nekonají? Možná právě proto ztrácejí na ceně. Můžeš si vypočítávat všechny své přednosti, ale jsi ochoten připustit, že Bůh to všechno může pokládat *za nic a za prázdnotu*[1]*?* Kterou z tvých předností a zásluh se mohl pochlubit odsouzenec, kterého ukřižovali spolu s Ježíšem? A stačila jedna jeho věta: *„Pane, vzpomeň si na mne...“*[2], aby mu dal Pán přednost přede všemi a slíbil mu, co ještě nikomu neslíbil. Není to vlastně totéž, co přednáší Bohu celník, který se *ani neodvažuje pozvednout oči k nebi* a jen se pokorně modlí: *„Bože, smiluj se nade mnou“*? U Boha neplatí stranictví. Kdo mu slouží z celého pokorného srdce, ten je Bohu milý.

Nespoléhej na to, že budeš moci jednou Pánu dokazovat, kolik bylo těch, kteří se s tebou nemohli ani srovnávat. Čím více jich bylo, tím více můžeš mít proti sobě žalobců, pokud jsi jimi třeba jen ve skrytu srdce pohrdal tím, žes pěstoval svoji nadřazenost. Ve skutečnosti nemáš vůbec nikoho, nad koho by ses mohl vyvyšovat. I ten nejposlednější z posledních může mít při všech svých záporech jednu rozhodující přednost: jasné přiznání, že vůbec žádnou přednost nemá, a tak jen v upřímnosti svého srdce prosí: *Ježíši, smiluj se nade mnou hříšným, rozpomeň se na mne, až přijdeš do svého království.*

Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce. Ať to slyší pokorní a radují se.[3]

Bratr Amadeus

Poznámky:

[1] Srov. Iz 40,17; [2] Lk 23,42; [3] srov. Ž 34,3.

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 35,15b–17.20–22a (řec. 12–14.16–18)

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.16–18

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem si uchoval. Teď už mě jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy.

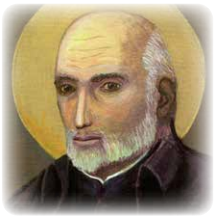
Dokončení na str. 8

Libor Rösner

Svatý Alfons Rodríguez

Byl obyčejným fortnýřem jezuitského kláštera, přesto na jeho pohřeb přišel španělský místokrál. Nikdo ho v jeho fortně neviděl bez růžence v ruce, ten se ostatně stal jedním z atributů, se kterými je zobrazován. Je živým důkazem vlité moudrosti, ztělesněním pokory a zbožnosti.

Tento rodilý Španěl ze Segovie přišel na svět v den sv. Jakuba Staršího roku 1531. Jeho zbožní rodiče ho vedli k Bohu a k prvnímu svatému přijímání ho podle některých zdrojů připravoval během svého krátkého pobytu ve Španělsku sv. Petr Faber. Nelze se tedy ani moc divit, že pro něj již jako pro malého hocha byla samozřejmostí účast na mši svaté a modlitba. Zvláště k Nejsvětější Panně, kterou si v prostotě a nevinnosti svého dětského srdce zamiloval jako Matku. *„Kdybys věděla, jak tě miluji! Vím, že mě miluješ taky, ale já tebe miluji víc,“* řekl jí jednou s dětskou přímostí a nerozvážností – načež se mu zjevila a za jeho slova ho pokárala.

Rodiče ho ve 14 letech dali studovat k jezuitům v Alcale, avšak pobyl tam pouhý rok. Jeho otec totiž zemřel a on musel jako nejstarší syn převzít jeho obchod s látkami. Alfons jej vedl do svých 27 let jako svobodný, pak se ale oženil s Marií Suarézovou. Zplodili spolu dva potomky, jejich manželské štěstí však nemělo dlouhého trvání – žena mu po sedmi letech zemřela, nedlouho poté pozbyl i obě své děti. Lék na bolest nacházel truchlící Alfons v modlitbě. Aplikoval na sebe poučení, které později dával těm, kteří byli ochotni naslouchat: *„Ten, kdo se nedokáže smířit s tím, že něco nedostal nebo že dostal málo, se bude ustavičně vracet zpět »domů«. Nesmíří se se ztrátou a z tohoto důvodu nemůže jít dále.“*

Ani v podnikání se Alfonsovi nedařilo, obchody mu šly od desíti k pěti, a tak v lednu roku 1571 učinil ve svých 39 letech zásadní životní rozhodnutí – ve Valencii vstoupil do řádu jezuitů. Zpočátku s ambicí stát se knězem, jenže navázat na dřívější studium se mu vzdor maximálnímu úsilí nepodařilo. Někdejší bystrost mladého mozku byla pryč, učení mu vůbec nešlo, proto se rozhodl být v Tovaryšstvu jen prostým bratrem.

Vstupem do kláštera nebyl Alfons co do praktikování modlitby či askeze nikterak „vhozen do vody“. Naopak, za ta léta přijal za své sebeodříkání a hlubokou a dlouhou modlitbu, což jeho představení dokázali ocenit. Po půl roce noviciátu ho poslali do kláštera v Palmě na Mallorce. Tam ho pověřili funkcí fortnýře v řádové koleji Montesión.

Alfons ji zastával dalších pětačtyřicet let, oblíben jak jezuitskými bohoslovci, tak jejich profesory. „Zavinil“ si to svou láskou k lidem, která z něj tryskala, svou nehranou pokorou, s níž v každém příchozím spatřoval Krista. Při každém zaklepání na fortnu měl ve zvyku zvolat: *„Už jdu, Pane!“*

Oblibu a úctu si ovšem vysloužil i svou moudrostí. Stalo se pravidlem, že k němu klerici chodili pro radu, včetně pozdějšího světce Petra Klavera, jenž mu vděčil za svůj duchovní pokrok, dokonce i za své pozdější misijní působení mezi černými otroky, k němuž ho Alfons povzbudil. Touto svou moudrostí, kterou viditelně nemohl nabýt z četby, je všechny udivoval, ba šokoval. Dokázal dát odpověď na jakoukoliv otázku, ba i na sebesložitější teologickou. Bohoslovci si navykli, že když se bratra Alfonse zeptají na něco, co zrovna probírali na přednášce, spolehlivě jim daný problém osvětlí. *„Vždyť přece každý den rozjímám o životě Pána Ježíše. Snažím se ho poznat zblízka a myslet ve všem tak, jak by myslel on,“* odpovídal na doplňující otázku, odkud to vše ví. Ani ho přitom kvůli příslovečné pokoře nenapadlo přičítat si za své vědomosti zásluhy. Podobně příslovečná, ba přímo ukázková byla Alfonsova poslušnost. S ní sepisoval na základě výzvy představených své myšlenky a mystické zkušenosti – později vyšly ve třech svazcích a člověku by při jejich pročítání nepřišlo na mysl, že je napsal pouhý řádový bratr-fortnýř.

Když ale čtenář těchto řádků dojde k mystickým zkušenostem bratra Alfonse, dost možná ho údiv opustí. Alfonsovi se jich totiž dostalo několik, například při ministrování, když se mu náhle na evangelní straně oltáře, tj. té z pohledu člověka v lavici nalevo, zjevil sám Spasitel v kromobyčejné velebnosti. V bezbřehé duchovní rozkoši z tohoto nenadálého prožitku vnímal Alfons, že si Vykupitel přeje, aby ho následoval ve skromnosti a pokoře. Ještě více se pak snažil *„myslet ve všem tak, jak by myslel on“*.

Jindy měl hluboký duchovní prožitek opačného charakteru. Zrovna měl zase nějaké tělesné trápení, kterých si užil více než dost, a ruku v ruce s tím pociťoval opuštěnost Bohem, když tu uslyšel výsměšné Satanovo pošklebování: *„Kde je teď ta tvoje Maria?“* Po vteřině hrůzy uslyšel konejšivý hlas Mariin: *„Kde jsem já, tam se není třeba ničeho bát.“*

Blízkost Bohorodičky vnímal bratr Alfons velmi silně, ale také k Bohu se obracel tak jako sv. Ignác z Loyoly jejím a Kristovým prostřednictvím a nikdy z ruky nepustil růženec. Bůh jej obdařil darem nahlížení do lidských srdcí i darem extází, jež byly výsledkem jeho hluboké kontemplace. K modlitbě a kontemplaci využíval zbožný jezuita každou volnou chvilku, což vyjadřuje tato jednoduchá praxe: když zrovna nikdo neklepal na jeho fortnu nebo za ním nepřišel pro radu, modlil se. Pokušení, která na něj doléhala, odrážel posty, bičováním se a nočním bděním stráveným na kolenou. Svou modlitbou uzdravil nesčetné zástupy lidí, což byl další dar, který mu Bůh udělil.

Pán života a smrti si tohoto pokorného, zbožného a moudrého fortnýře k sobě povolal 31. října 1617. *„Můj Ježíši,“* hlesl tehdy Alfons na rozloučenou s tímto světem.

Jeho pohřeb představoval manifestaci úcty vůči tomuto řeholníkovi, naprosto nevídanou, neuvěřitelnou vůči obyčejnému bratrovi sedícímu desítky let u fortny. Zúčastnil se ho španělský místokrál, veškerá šlechta Mallorky, místní biskup, tisíce, ba desetitisíce chudých, kteří na vlastní kůži zakusili Alfonsovo dobré srdce...

Ke cti oltáře vynesli bratra Alfonse Rodrígueze dva Lvové na Petrově stolci – nejprve ho Lev XII. dne 12. června 1825 prohlásil za blahoslaveného a posléze Lev XIII. dne 15. ledna 1888 za svatého – tehdy společně s výše zmíněným Petrem Klaverem.

Buďte živými svědky prvenství Boha, vyzval papež řeholnice a řeholníky

– dokončení homilie papeže Lva XIV. ze str. 2

gentium, 44). „Prosit“ totiž znamená uznat v chudobě, že vše je Hospodinovým darem, a za vše děkovat; „hledat“ znamená otevřít se v poslušnosti, abychom každý den objevovali cestu, kterou máme následovat na cestě svatosti podle Božích záměrů; „tlouct“ znamená prosit a nabízet bratrům dary, které jsme přijali s čistým srdcem, a snažit se milovat všechny s úctou a nezištně.

V tomto smyslu můžeme vykládat slova, která Bůh adresuje proroku Malachiášovi v prvním čtení. Nazývá obyvatele Jeruzaléma „svým zvláštním vlastnictvím“ (Mal 3,17) a říká prorokovi: „Budu k nim shovívavý, jako bývá shovívavý otec k synu.“ (*tamtéž*) Jsou to výrazy, které nám připomínají lásku, s níž nás Hospodin povolal a předcházel nás: je to příležitost, zejména pro vás, abyste si připomněli bezplatnost svého povolání, počínaje počátky kongregací, k nimž patříte, až po současnost, od prvních kroků na vaší osobní cestě až po tento okamžik. Všichni jsme zde především proto, že Bůh nás odjakživa chtěl a vyvolil.

„Prosit“, „hledat“, „tlouct“ tedy znamená také ohlédnout se zpět na svůj život a připomenout si v mysli i v srdci, co Pán v průběhu let učinil, aby rozmnožil talenty, posílil a očistil víru, aby láska byla štědřejší a svobodnější. Někdy se to stalo za radostných okolností, jindy cestami, které je těžší pochopit, možná skrze tajemný tyglík utrpení: vždy však v objetí onou otcovskou dobrotou, jíž se vyznačuje Boží působení v nás a skrze nás, pro dobro církve (srov. *Dogmatická konstituce Lumen gentium*, 43).

A to nás vede k druhé úvaze, o Bohu jako plnosti a smyslu našeho života: pro vás, pro nás je Bůh vše. Je jím různými způsoby: jako Stvořitel a zdroj existence, jako láska, která volá a vyzývá, jako síla, která pohání a podněcuje k daru. Bez něho nic neexistuje, nic nemá smysl, nic nemá hodnotu, a vaše „žádání“, „hledání“ a „klepání“ v modlitbě i v životě se týká také této pravdy. Svatý Augustin v této souvislosti popisuje Boží přítomnost ve svém životě nádhernými obrazy. Mluví o světle, které přesahuje prostor, o hlasu, který není stržen časem, o chuti, která není nikdy zkažena nenasytností, o hladu, který není nikdy ukojen nasycením, a uzavírá: „To miluji, když miluji svého Boha.“ (*Vyznání*, 10,6.8) Jsou to slova mystika, ale jsou velmi blízká i našemu prožívání, protože vyjadřují potřebu nekonečna, která přebývá v srdci každého muže a ženy tohoto světa. Právě proto vám církev svěřuje úkol, abyste se zbavili všeho a byli živými svědky prvenství Boha ve svém životě a abyste co nejvíce pomáhali bratrům a sestrám, které potkáváte, aby s ním pěstovali přátelství.

Historie nás ostatně učí, že z autentické zkušenosti Boha vždy pramení velkorysé projevy lásky, jak se to stalo v životě vašich zakladatelů a zakladatelek, mužů a žen zamilovaných do Pána, a proto připravených stát se „vším pro všechny“ (1 Kor 9,22), bez rozdílu, v nejrůznějších způsobech a oblastech.

Je pravda, že i dnes, stejně jako za časů Malachiáše, jsou lidé, kteří říkají: „Sloužit Bohu není k ničemu.“ (Mal 3,14) Je to způsob myšlení, který vede k opravdovému ochromení duše, kdy se spokojíme s životem složeným z prchavých okamžiků, povrchních a přerušovaných vztahů, pomíjivých módních trendů, což jsou všechno věci, které zanechávají v srdci prázdnotu. Aby byl člověk skutečně šťastný, nepotřebuje toto, ale trvalé, pevné a hluboké prožitky lásky. Vy, příkladem svého zasvěceného života, jako stromy zasazené u vodních proudů, o nichž jsme zpívali v responsoriálním žalmu (srov. Ž 1,3), můžete šířit do světa kyslík této lásky.

Je tu však ještě poslední rozměr vašeho poslání, u kterého bych se chtěl zastavit. Slyšeli jsme, že Hospodin pravil obyvatelům Jeruzaléma: „Vzejde slunce spravedlnosti, které má na svých křídlech uzdravení“ (Mal 3,20): vyzývá je tedy, aby doufali v naplnění svého osudu, který přesahuje přítomnost. Odkazuje to k eschatologickému rozměru křesťanského života, který nabádá k angažovanosti ve světě souběžně s ustavičným vzepětím k věčnosti. Pro vás to znamená výzvu, abyste ono „žádání“, „hledání“ a „klepání“ v modlitbě a životě rozšířili k obzoru věčnosti, který přesahuje realitu tohoto světa, abyste je nasměrovali k nepomíjející neděli, v níž celé lidstvo vstoupí do (Božího) odpočinku (srov. *Římský misál, preface o nedělích v liturgickém mezidobí*).

II. vatikánský koncil vám v tomto ohledu svěřuje zvláštní úlohu, když prohlašuje, že zasvěcené osoby jsou povolány výjimečným způsobem k tomu, aby dosvědčovaly „budoucí dobra“ (*Lumen gentium*, 44).

Nejdražší, Hospodin, kterému jste vše darovali, vám oplatil tolikerou krásou a bohatstvím. Chtěl bych vás vyzvat, abyste z nich těžili a pěstovali je, a to pomocí několika výroků sv. Pavla VI., které nyní na závěr uvedu:

„Prosím vás snažně, abyste zachovávali prostotu těch nejmenších, o kterých je řeč v evangeliu. Snažte se ji najít v intimním a přátelském styku s Kristem nebo v přímém styku se svými bratry. Tehdy totiž zakusíte radost jásající v Duchu Svatém; ta je vlastní těm, kdo jsou uvedeni v tajemství království,“ napsal řeholníkům a řeholnicím. „Nesnažte se přidružit k počtu oněch »moudrých a opatrných« (...), před těmi jsou ona tajemství skrytá. Buďte opravdu chudí, tiší, žíznící po svatosti, milosrdní, čistého srdce, zkrátka takoví, skrze které svět pozná Boží mír.“ (*Evangelica testificatio*, 54)

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

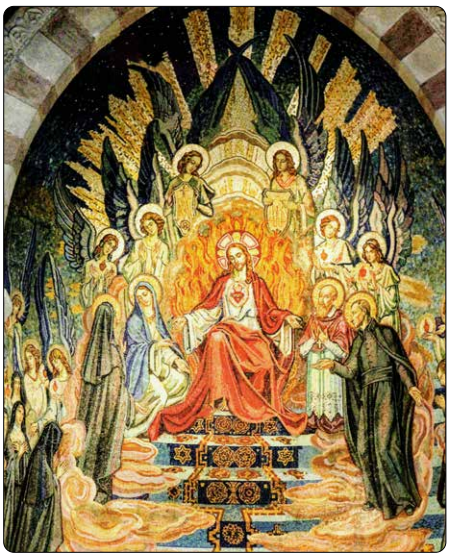
Poselství z Paray-le-Monial

Dne 27. prosince 2023 uplynulo již 350 let od prvního zjevení Pána Ježíše Krista v klášteře Navštívení Panny Marie v Paray-le-Monial. Pán Ježíš zjevil svaté Markétě Marii Alacoque svoji lásku a přání svého Srdce. To silně ovlivnilo praktikování víry v celém křesťanském světě. (Především úctu k Nejsvětějšímu Ježíšovu Srdci.)

Ačkoliv je tato úcta podložena již v Písmu svatém a ve středověku zažila významný rozkvět, díky poselstvím svaté Markétě se započala zcela nová spiritualita Ježíšova Srdce, jejíž šíření svěřil sám Pán Ježíš řeholi jezuitů. Profesor Dr. Ottavio De Bertolis SJ vynikajícím způsobem shrnul pro čtenáře Víťazstvo Srdca poselství zjevení – nyní v českém znění je předkládáme i Vám, čtenářům Světla.

Počátek mystických zkušeností

K prvním zjevení došlo 27. prosince 1673, o liturgické památce sv. Jana Evangelisty. Pán Ježíš vyzval svatou Markétu Alacoque, aby si tak jako jeho milovaný učedník položila hlavu na jeho hruď, na jeho vykupitelské Srdce. Sama píše: *„Poddala jsem se tomuto Božskému Duchu a odevzdala jsem své srdce plameni jeho lásky. A on mi dost dlouho dovolil spočívat na jeho nejsvětější hrudi a zjevil mi zázraky své lásky a nepochopitelná tajemství svého Nejsvětějšího Srdce, jež dosud přede mnou skrýval.“* To bylo pro mladou sestru z kláštera Navštívení Panny Marie počátkem nové mise. Pán jí vysvětlil: *„Mé Božské Srdce je tak naplněno láskou k lidem, a zvláště k tobě, že plameny této vroucí lásky již nemůže déle udržovat v sobě; cítí potřebu je šířit prostřednictvím tebe, zjevit je lidem a obohatit je drahocenným bohatstvím, které ti zjevím. Skrývá v sobě milosti, jež jsou potřebné pro jejich posvěcení a spásu, aby unikli pekelné propasti. Tebe jsem si vyvolil – sice nehodnou a nevzdělanou –, abych uskutečnil tento velký záměr, aby bylo tím zjevnějším, že toto všechno je moje dílo.“*

Mozaika v kapli sv. Clauda de la Colombière v Paray-le-Monial (foto br. Lawrence Lew OP)

Jelikož všechna charismata, dary milosti či mystické zkušenosti vždy přispívají k rozvoji celé církve, můžeme říct, že Pán to prostřednictvím svaté Markéty říká nám všem. Poselství skutečně poznamenala duchovní život milionů křesťanů, kteří v nich našli nevyčerpatelný pramen síly a opory.

Druhé zjevení – obraz Božského Srdce

V roce 1674 zjevil Pán své přání, že si chce posloužit obrazem fyzického srdce, aby vybudoval své království v těch, kteří přijmou tuto úctu: *„Božské Srdce se svojí ctihodnou ranou se mi ukázalo jakoby na plamenném trůnu, jasnější než slunce a průzračnější než křišťál. Bylo obklopeno korunou z trní, symbolizující urážky způsobené našimi hříchy. Nad ním se tyčil kříž, který znamenal, že již od prvních okamžiků jeho vtělení byl kříž vbitý do tohoto Srdce, jež od samého počátku naplňovala hořkost ponížení, chudoby, bolesti a pohrdání; všechno, co potom podstupovala jeho lidská přirozenost v životě a při umučení. Ukázal mi, jak mu jeho vroucí touha, aby ho lidé milovali a aby je zachránil z cesty zatracení, na niž satan mnohé strhává – jak mu vnukla rozhodnutí zjevit lidem své Srdce se všemi poklady lásky, milosrdenství, milosti, posvěcování a spásy, které obsahuje.*

A toto Srdce je třeba uctívat v podobě lidského srdce, jež – podle jeho přání – má být veřejně vystaveno. Kdekoliv bude tento obraz vystaven a uctíván, tam on vylije své milosti a požehnání.“

V době šíření racionalismu vypovídala jednoduchá symbolika srdce o Boží pravdě mnohem více, než by to dokázala popsat slova. Ve znázornění svého Srdce nabídl Pán Ježíš takříkajíc protilék, či obranný prostředek proti jansenismu, spirituálnímu proudu 17.–18. století, který vedl k přehnaně přísné, strnulé církevní praxi. Pro jansenisty byl Pán Ježíš přísným soudcem, jehož smrt zachránila jen několik vyvolených. V očích jansenistů byl svět špatný a zkažený; hlásali, že svaté přijímání je vyhrazeno jen pro velmi málo lidí, jejichž svatost byla důkladně prokázána. Zdálo se, jako by církev té doby zapomněla, že Bůh je láska: je to snad nejhorší ze všech herezí v dějinách. A tak se jako pobuřující a téměř jako zneužití vnímalo přistupování ke svatému přijímání během prvních devíti pátků v měsíci. Jak se může člověk, nehodný hříšník, přiblížit k Pánu?! A Pán si posloužil ženou, svatou Markétou, aby lidem znovu přinesl své poselství lásky.

Třetí zjevení – devět prvních pátků

V témže roce (1674) se Ježíš znovu zjevil svaté Markétě a vyjádřil nespokojenost, že jeho nesmírnou lásku většina lidí ignoruje a neodpovídá na ni. Řekl jí: *„Toto mě zraňuje mnohem více než všechno, co jsem vytrpěl při svém umučení. Kdyby mi aspoň projevili vděčnost za moji lásku! Všechno, co jsem pro ně udělal, bych považoval za maličkost – a udělal bych ještě mnohem více, kdyby to bylo možné. Ale místo toho jejich srdce zůstávají chladná a necitlivá vůči veškerému mému úsilí konat dobro.“*

Od tohoto okamžiku započala mimořádná misie, k níž byla povolána nejen tato světice, ale s ní i nespočetné množství křesťanů: konat smírnou oběť, odpovídat na Kristovu lásku láskou, chválou a zadostiučiněním nejen za sebe, ale i ve jménu všech lidí. Svatá Markéta byla vyzvána: *„Přistoupíš ke svatému přijímání každý první pátek v měsíci. Každou noc ze čtvrtka na pátek budeš se mnou prožívat smrtelný smutek, který jsem prožíval na Olivové hoře, a budeš pociťovat týž druh smrtelné úzkosti*

mnohem těžší, než je sama smrt. Sjednotíš se s mojí pokornou modlitbou, s níž jsem se tehdy ve svých úzkostech obrátil na svého Otce. Vstaneš mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou v noci, abys se mnou probděla jednu hodinu v modlitbě; na břiše, tváří k zemi, abys prosbou za hříšníky utišila Boží hněv a abys aspoň trochu zmírnila hořkost, kterou jsem cítil, když jsem viděl, jak mě opustili moji apoštolové." Mezi křesťanským lidem – vycházejíce z tohoto třetího zjevení – se rozšířily dvě formy spirituality Kristova Srdce: smírné svaté přijímání na první pátek každého měsíce a tzv. svatá hodina. Tato hodina není vázána na hodinu před půlnocí, ale modlit se ji lze od čtvrtka odpoledne do pátečního rána. Přitom se nevyžadují nějaké mimořádné vnější formy či určitá místa. Církev spíše vyžaduje celou hodinu modlitby nebo meditace, když modlící se rozjímá, uvažuje o umučení Pánově, aby vyprošoval milosrdenství pro hříšníky a aby Ježíše utěšoval v opuštěnosti, kterou vytrpěl a nadále trpí, protože tolik duší je lhostejných vůči lásce jeho Srdce.

V poselstvích je zdůrazněn jeden centrální a hluboce se dotýkajíc aspekt spirituality Kristova Srdce, který není možné ignorovat: smírná oběť za vlastní hříchy a hříchy celého světa. Opět vidíme, jak si Pán posloužil ženou, aby vedl nespočetné množství mužů a žen k hlubšímu a vroucímu poznání svého utrpení.

Velký příslib

V jednom dopise, který svatá Markéta napsala své představené, matce de Saumaise, nacházíme několik mimořádných příslibů, jež dává Pán Ježíš všem, kteří na první pátek po dobu devíti po sobě následujících měsíců přijmou svaté přijímání: *„Slibuji v přehojném milosrdenství svého srdce, že těm, kteří přistoupí ke svatému přijímání na první pátek během devíti měsíců nepřetržitě po sobě, dám milost kajícnosti; nezemřou bez mé milosti, ani bez přijetí svatých svátostí a moje Srdce jim bude bezpečným útočištěm v hodině smrti."*

Tento příslib se označuje jako „velký", protože jde o tak důležitou věc, jakou je záchrana duší v hodině smrti. Zajímavé je rovněž to, že tato slova se nacházejí v bule papeže Benedikta XV. (1914–1922) o svatořečení Markéty Marie Alacoque, což je velmi neobvyklé. Mnozí jsou přesvědčeni, že papež tak chtěl svojí autoritou potvrdit spolehlivost příslibu.

P. Dominicus Calvi, představený jezuitů, pověřil v roce 1760 Pompea Girolama Batoniho (1708–1787), nejznámějšího a nejlepšího římského malíře své doby, aby pro dům jezuitů v Římě vytvořil působivý obraz Srdce Ježíšova. Batoni s radostí souhlasil, ale pak zjistil, jak těžké je namalovat tento nový způsob znázornění – zobrazit Krista s hořícím srdcem.
Jednou ráno po mši svaté potkal po cestě domů žebráka, který ho prosil o almužnu. Když mu podával minci, položil si žebrák svoji levou ruku na srdce a zároveň skromně napřáhl pravou ruku. Tato scéna umělce inspirovala: Jako žebrák i Pán Ježíš napřahuje ruku, aby si vyprosil a přijal naši odpověď lásky na jeho vykupitelskou lásku!
Dnes je tato vzácná malba v pravé boční kapli v kostele jezuitů Il Gesù, kde se uctívá jako milostný obraz Ježíšova Srdce.

Upřímné předsevzetí přistoupit dobře připravený ke svatému přijímání během devíti po sobě následujících prvních pátků není na cestě víry bezvýznamné a zanedbatelné. Zabraňuje – dokonce z psychologického hlediska – spolčovat se s hříchem. Kromě toho se potvrzuje zkušenost pastorace, že věřící tak častěji přistupují ke svaté zpovědi a mají předpoklady věnovat delší čas klanění se Nejsvětější svátosti. Tím zároveň připravují půdu pro hlubší sjednocení se s Pánem, které se projevuje v intenzivnějším a vroucnějším křesťanském životě. Devět prvních pátků nám skutečně připomíná devět měsíců těhotenství, jako by v této době byla duše v jistém smyslu znovuzrozena v Duchu Svatém.

Čtvrté zjevení – svátek Ježíšova Srdce

V červnu 1673 dostala Markéta úkol, aby se snažila o zavedení vlastního svátku ke cti Ježíšova Srdce. Píše: *„Jednoho dne v oktávu Božího Těla jsem byla před Nejsvětější svátostí. Tehdy mi Pán dal přehojné milosti své lásky. Toužila jsem se mu odvděčit darem a na lásku jsem chtěla odpovědět láskou. On mi na to odvětil: »Nemůžeš mi ničím prokázat větší lásku než tím, že uděláš to, co jsem od tebe už tolikrát žádal.«*

Potom mi odkryl své Božské Srdce a řekl: »Hle, Srdce, které tolik milovalo lidi, že samo sebe nešetřilo, celé se vyčerpalo a zničilo, jen aby jim ukázalo svoji lásku. A místo chvály se mi od většiny lidí nedostává nic jiného než nevděk, který mi v této svátosti lásky projevují svojí neuctivostí, svatokrádežemi, chladem a pohrdáním. A ještě více mě bolí to, že to dělají srdce mně zasvěcená. Proto žádám od tebe, aby první pátek po oktávu Božího Těla byl zasvěcen k oslavě mého Srdce. V ten den ať lidé přijmou svaté přijímání a ať se mému Srdci slavnostním odprošením vrátí čest zraněná urážkami, jež byly způsobeny při mém vystavení na oltářích. Já ti zase slibuji, že moje Srdce se rozšíří a milostmi své Božské lásky přehojně obdaří ty, kteří mu projeví tuto poctu a vynasnaží se, aby ji prokazovali i jiní.«"

Na základě této nadpřirozené události vznikla dnešní liturgická slavnost Nejsvětějšího Ježíšova Srdce, kterou v roce 1856 pro celou církev vyhlásil papež Pius IX. Jako to bylo předtím o svátku Božího Těla, který v roce 1264 zavedl papež Urban IV. na základě zjevení svaté Juliáně z Lutychu, tak i teď se stalo zjevení ženě – svaté Markétě – počátkem jednoho z nejplodnějších duchovních hnutí pro celé křesťanstvo. To nám opětovně poukazuje na jistou skutečnost, že je to mystika, která vede celou církev. V 19. století založil jezuita P. François-Xavier Gautrelet modlitební apoštolát v duchu zjevení svaté Markétě Marii Alacoque. Apoštolát dále vedl jeho spolubratr P. Henri Ramière. K tomuto hnutí, které bylo tehdy známé jako *Liga svatého Srdce Ježíšova*, se přidala i svatá Terezie z Lisieux spolu se svými rodiči. Dnes toto hnutí nese název *Světová síť modlitby s papežem*.

Z Víťazstvo Srdca 164/2025
přeložil a upravil -dd-

„Ve znamení mého Srdce“

Člověk není jen čistý duch, ale tělo i duše spojené v jedno. Náš rozum se noří do toho, co je smyslové, ale stejně se i zvedá nad smyslové. Skrze představy, skrze to, co se dá cítit a čeho se lze dotýkat, přicházíme k neviditelným skutečnostem, zvlášť k tomu, co sv. Pavel nazývá „věcmi shora“. Nebylo by rozumné zapomínat na tuto skutečnost.

Kristus ví, že bytosti z těla a krve, jako jsme my, mohou přijít k poznání toho, co je nadpřirozené, hlavně pomocí smyslových prostředků, které nám ulehčí poznat nadpřirozeno. Proto si při hlásání evangelia pomáhá podobenstvími. I svátosti nám takto ustanovuje, aby nám pomohl pochopit mnohotvárné působení milosti a aby nám dal samotnou milost. Svátosti jsou svědky skvělé Kristovy pedagogiky a dokonalého Božího přizpůsobení se naší lidské přirozenosti. Voda nás umývá, olej posiluje údy, chléb nasycuje tělo. Toto všechno jsou přirozené znaky, kterými nás Bůh poučuje, co chce uskutečnit v naší duši, která mu projevuje svou víru. Stačí jedno účinné slovo, které provází tyto symboly, a jeho prostřednictvím se stáváme účastníky Božího života.

Cožpak sám Ježíš ve svém svatém člověčenství není pro nás zjevením, a jako jsme již řekli, „svátostí“ Otce? „Boha nikdo nikdy neviděl,“ říká nám sv. Jan. Proto přišel Kristus, aby nám o něm „povyprávěl“, anebo ještě lépe, aby nám ho zjevil: „Kdo mne vidí, vidí Otce.“

A srdce je znakem, který nejlépe představuje člověka.

A jelikož Kristus se podřídil našemu způsobu myšlení a cítění, naší symbolice, chtěl, aby se jeho Srdce stalo pro nás jeho symbolem. Boží Srdce znamená samotnou podstatu Toho, který je Láska.

Rozjímáme o celé Kristově osobě. Celé Kristově osobě se klaníme. Nakolik symbol vyjadřuje to, co je na některé osobě nejpodstatnější, rádi označujeme Ježíše jeho Srdcem. Takto vyjadřujeme jeho psychologii, nejintimnější rozpoložení jeho duše, jeho nitro. Vždyť nám sám říká: „Já jsem tichý a pokorný srdcem.“ Srdcem zvláště vyjadřujeme Ježíšovu láskyplnou poklonu Otci. „Zákon Pánův je stále v jeho srdci!“ Srdcem označujeme Spasitelovu lásku a dobrotu k lidem.

Jelikož nakonec fyzické Ježíšovo srdce bylo probodnuto na Kalvárii, označujeme jím také Spasitelovu bolestnou lásku vůči nám hříšníkům, jeho spasitelskou lásku, která šla až tak daleko, že přijala na sebe smrt, a to smrt na kříži.

Podle toho otevřené Ježíšovo Srdce je symbolem ukřižovaného Ježíše. Svatý Pavel říká, že chce poznat jen ukřižovaného Ježíše: „Miloval mě a vydal se za mne,“ říká apoštol. „Když vám ukazuji svůj otevřený bok,“ říká Pán jednoho dne sv. Kateřině Sienské, „chci, abyste poznali tajemství mého Srdce, abyste viděli, že miluji mnohem víc, než jsem mohl projevit vyvrcholením svého utrpení.“

V Paray-le-Monial požádal Ježíš sv. Markétu Marii, aby se mu prokazovala úcta „pod symbolem jeho tělesného Srdce“. Ježíš si přeje, aby se kontemplovala a uctívala celá jeho osoba. Srdce je symbol, který nám má názorným způsobem představit jeho celou osobu...

Tedy úcta Ježíšova Srdce není úctou tělesného srdce odděleného od jeho osoby, ale v tomto symbolu se uctívá Kristova láska, a to věčná a nesmírná láska, jakož i lidská láska vůle a stejně i citová láska. To je podle encykliky *Haurietis aquas* (Pius XII.) trojitá Spasitelova láska vůči nám.

K podstatnému znaku probodeného srdce se přidávají ještě tři symboly, které by nesneslo ani jedno lidské srdce ve své fyzické realitě: trní, které je věnčí, kříž, který se nad ním zvedá, plameny, které z něho šlehají.

Sám Ježíš vysvětluje svojí důvěrnici význam těchto přidělených symbolů. Trní, které v průběhu jeho umučení korunovalo jeho hlavu potupnou korunou, představuje naše hříchy, a to nejvíc náš nevděk vůči jeho lásce k nám. Kříž vsazený do Srdce je znakem, že celý Ježíšův život už od vtělení byl „křížem a mučednictvím“ (Tomáš Kempenský, *Následování Krista*). Nakonec plameny, které planou ze Spasitelova Srdce, nám chtějí ukázat, že Bůh je „zářivým ohněm, který všechno spaluje“, že vtělené Slovo je „horkým ohniskem lásky“, aby se celý svět zapálil ohněm jeho lásky, aby se adoptované děti Otce a bratři jeho Prvorozeného proměnili ke slávě Trojice v „živé plameny lásky, jako andělé, které Pán proměňuje v plameny“.

Ježíš ve svých velkých zjeveních sv. Markétě ukázal svoje Srdce, ale jasně řekl, že jde o úctu celé jeho osoby „pod symbolem“ jeho tělesného srdce. Mimoto v 19. zjevení Ježíš ukázal světici své Srdce jako slunce anebo jako výheň bez jakýchkoliv fyzických znaků.

Mezi díly, která bezprostředně připravovala duše na pochopení znaků a poselství Kristovy nekonečné lásky, zabírá popřední místo *Pojednání o lásce k Bohu* sv. Františka Saleského. Svatý Jan Eudes potom káže o Ježíšově Srdci, k jeho cti sestavuje modlitby, mši svatou, liturgické hodinky. Teologicky zdůvodňoval tento název a bránil ho před útoky.

Ale kázání a spisy tohoto normandského apoštola neroznítily duše tak, jako to

Liturgická čtení - *dokončení ze str. 3*

Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Lk 18,9–14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: »Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.« Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: »Bože, buď milostiv mně hříšnému.« Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

učinila zjevení v Paray-le-Monial, uveřejněná v *Krátkém životopise sestry Markéty Marie*, který sestavil jezuita O. Croiset jako dodatek k svému dílu o Ježíšově Srdci. Mimoto konec cholery v Marseille po tom, kdy se toto město zasvětilo Ježíšovu Srdci, jež vykonal biskup Belsunee, potvrdil v jistém smyslu hodnotu této úcty. A opravdu musíme dodat, že ani teologické ani mystické důkazy, jakož ani ta nejohnivější kázání nevzruší vzdělané křesťany, a ještě méně jednoduché lidi tak, jak to dokáže nějaká mimořádná událost. Zdá se, že se tato událost stává v jistém smyslu dostupná všem, protože se děje v určitém prostoru, na určitém místě, prostřednictvím určité živé osoby. Zde už nejde o ideje a rozumování. A i když událost pochopí jen jeden jediný mystik, stejně se tato skutečnost velmi silně prožívá, protože je zároveň skutečná i zázračná a pro každého svědkem Boží moci a blízkosti jeho lásky. Určitým způsobem nám zpřítomňuje evangelium a tímto se stává jeho mocnou ozvěnou. Tak stigmata sv. Františka z Assisi viditelně připomínala chladnému světu Františkových dob Ježíšovo utrpení a lásku. Tak i zjevení Ježíšova Srdce v Paray-le-Monial probouzela v 18. století i později ospalé duše a hřála ty, které uspávala víra strachu. Křesťanskou víru, dokud se nachází ve slabosti a váhání, nepřestávají udržovat charismata zjevení a zázraků. A Bůh, velký pedagog, neodepírá lidem charismata, aby jim ona pomohla věřit a co nejlépe prožívat svou víru.

* * *

V Novém zákoně srdce vtěleného Slova, podobně jako „Boží srdce“ ve Starém zákoně, vyjadřuje především dispozici Kristovy duše, ukazuje jeho psychologii, zkrátka obsahuje a symbolizuje jeho osobu. Ale jelikož Kristus kromě lidské má i božskou přirozenost, kterou je vlastně Láska, výraz „Ježíšovo Srdce“ označuje zvlášť „dobrotu a laskavost Boha, našeho Spasitele“ (srov. Tit 3,4).

Hlavní text, který takto vyjadřuje Kristovu duši, se nachází u sv. Matouše (11,28–30) a zní: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, protože jsem tichý a pokorný srdcem, a najdete odpočinek svým duším.“

Ještě jeden biblický text, důležitější než Matoušův, dává základ úctě Ježíšova Srdce. To je popis sv. Jana o probodení Kristova boku a srdce (srov. Jan 19,33–37) a o jeho následcích: z otevřené rány ve Spasitelově boku hned vytekla krev a voda.

A) Nejprve byl probodnut bok: „Jeden z vojáků mu probodl kopím bok.“ (Jan 19,34)

S tímto textem musíme sdružit jiná biblická místa. Nejprve text Zachariášova proroctví, který nám přináší evangelista: „Uvidí, koho probodli.“ (Zach 12,10) Také Izaiáš prorokuje: „Probodnut je pro naše hříchy.“ (Iz 53,5) Svědkem této události byl Jan a po vzkříšení i ostatní apoštolové: „Ukázal jim své ruce a bok.“ (Jan 20,20) „Vlož ruku do mého boku!“ řekne Učitel Tomášovi (Jan 20,27). I v poslední den světa – „každý ho uvidí“, říká Zjevení, „i ti, co ho probodli.“ (Zj 1,7)

Paray-le-Monial

B) Ale po popisu probodnutí podávají se nám ještě významnější důsledky: výron vody zároveň s krví, z otevřené rány.

„A hned vytekla krev a voda.“ (Jan 19,34)

Svatý Jan charakterizuje ve svém prvním listu Ježíše těmito slovy: „On je ten, který přišel skrze vodu a krev.“ (1 Jan 5,6) A stejně ve svém Zjevení ukazuje nám v novém Jeruzalému „řeku vody života, čistou jako sklo, která vytékala pod trůnem Božím a Beránkovým“ (22,1). Na konci proroctví posloucháme ozvěnu Spasitelova výkřiku: „Kdo žízní, ať přijde, a kdo chce, ať si nabere zdarma vody života!“ (Zj 22,17)

Tajemství otevřeného boku a vody, která z něho vytekla, zjevuje už Starý zákon.

Expert varuje před strategií směřující k vyhlazení křesťanů a islamizaci Nigérie

Útoky na křesťanské komunity v Nigérii nejsou podle odborníků jen izolovanými projevy násilí, ale součástí širší strategie, jejímž cílem je vyhladit křesťany a islamizovat zemi. Upozornil na to Emeka Umeagbalasi, kriminolog a ředitel organizace *International Society for Civil Liberties and Rule of Law* (Intersociety).

Umeagbalasi již 30 let upozorňuje na porušování lidských práv ve své vlasti a mluví otevřeně o „genocidě křesťanů“. Jeho organizace nedávno zveřejnila zprávu s alarmujícími daty o rozsahu násilí páchaného extremistickými skupinami.

Podle Intersociety žije na severu Nigérie kolem 40 milionů křesťanů, kteří se nemohou veřejně modlit. „Dělají to v noci a tajně. Když někdo vyzná víru otevřeně, riskuje smrt pro údajné »rouhání«,“ vysvětluje Umeagbalasi.

Podle něj jde o systematickou strategii, kterou podporuje i nečinnost nigerijského státu a pasivita mezinárodního společenství. „Dnes je na severu Nigérie téměř nemožné žít jako křesťan,“ varuje.

Od roku 2015 bylo podle Nigerijské biskupské konference uneseno nejméně 145 katolických kněží. Intersociety však hovoří až o 250 kněžích a dalších 350 duchovních různých křesťanských denominací. Více než 850 křesťanů je dodnes zadržováno v táborech u Rijany – paradoxně jen pár kilometrů od vojenské základny. Mezi prosincem 2024 a srpnem 2025 bylo více než 100 zajatců zavražděno. Násilí má i ekonomický rozměr: jen mezi červencem 2024 a červnem 2025 unesly extremistické skupiny přes 4 700 lidí, včetně 18 kněží. Rodiny zaplatily výkupné ve výši téměř 2,6 miliardy nair (1,7 milionu USD).

Mnohé farnosti na severu země zůstávají téměř prázdné, protože věřící se bojí účastnit bohoslužeb. Tisíce křesťanů jsou nuceny opouštět své domovy a uchylovat se do uprchlických táborů nebo odcházet do sousedních zemí, jako je Kamerun či Čad.

„Cílem džihádistů je zlikvidovat křesťany. Když vám zničí kostel, napadnou komunitu a ohrozí život, nezbývá než uprchnout,“ shrnuje Umeagbalasi.

Zdroj: CNA, převzato z www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Izaiáš prorokuje: „A s radostí budete čerpat vodu z pramene spásy.“ (12,3) Zachariáš ohlašuje, že lidé uvidí probodeného, a dodává: „V onen den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchu a nečistoty.“ (Zach 13,1) Důležité se zdá i proroctví Ezechielovo: „A hle, voda vyvěrala pod prahem chrámu... Voda proudila z pravé strany... Byla to řeka, kterou jsem nemohl překročit, protože voda vzrostla. Byla to řeka, která se nedá přejít. A kdykoliv voda začne téct, všechno živé, co se hýbá, ožije... Kamkoliv sahá tato voda, všechno se uzdraví a oživí.“ (Ez 47,1–2.5–9)

Probodnutí Ježíšova srdce vyjadřuje v krátkosti, ale velmi významně, celé velikonoční tajemství, tajemství Ježíšovy smrti a jeho vzkříšení, které nás vede z naší smrti k životu, ze smrti hříchu do života milosti. Probodnutí kopím je symbolem smrti, zatímco vytékající voda a krev ze Spasitelova probodnutého boku je symbolem života. Ježíšovo srdce je zraněno krátce po jeho smrti. Avšak již před vzkříšením jsou nám dány znaky života. Tentýž čin, který sám provází smrt, vytváří novou existenci: skrze vodu, která ohlašuje křest, přijmeme Ducha Svatého, který nás přetvoří, pokud skrze krev, která označuje Eucharistii, přijmeme jako pokrm živé a oživující Tělo Vzkříšeného.

A tak při pozorování otevřeného Ježíšova Srdce objevujeme tajemství své spásy skrze lásku: jsme si jisti, že naše spasení je uskutečněno. Proto nám zůstává úkol, abychom úctu tohoto Srdce prakticky zařadili do svého života.

„V domě mého Otce je mnoho příbytků,“ řekl Ježíš. A stejně existuje i mnoho způsobů úcty a lásky vůči Lásce. Každý náboženský spolek může podle své zvláštní spirituality svým vlastním způsobem uctívat Kristovo Srdce. A tak tedy neexistuje jen jedna pobožnost k Ježíšovu Srdci, ale víceré pobožnosti.

* * *

Pobožnost k Ježíšovu Srdci nesmí však vypadat zištně, jako jistá forma bezpečného receptu na získávání milosti. Musíme říct, že by bylo ke škodě věřících, kdybychom jim neřekli o přislíbeních z Paray. Ale bylo by zlé a málo spásné, kdybychom jim řekli jen o nich. Konečně, kdo by mohl prakticky takto činit? Pobožnost k Ježíšovu Srdci musí v každém případě nabádat duše, aby milovaly Ježíše pro něho samotného, a ne kvůli jeho božským darům, ačkoliv ani tyto není moudré odvrhnout. Kdo miluje, nejen všechno dává s radostí a vděčně, ale také přijímá všechno od milované bytosti.

* * *

Strom poznáme po ovoci. Podle toho, co pobožnost k Ježíšovu Srdci už vykonala a co ještě má vykonat, nazval ji Pius XII. „školou svatosti“.

Touto školou svatosti se stane pro duše, které odpovídají láskou svého srdce – láskou vůle, ne citu – Ježíšově spontánní lásce. Je pochopitelné, že se cvičení této pobožnosti nevyčerpají několika modlitbami nebo několika nepodstatnými úkony, které jsou sice potřebné, aby vytvořili „psychologické ovzduší“, aby podnítily duši k lásce, ale samy o sobě nestačí.

Musíme milovat skutečně celým životem. Všechny skutky lidské bytosti, ba i ty nejprofánnější, ale inspirované přijatou milostí, musí být „odpovědí lásky“ Ježíšovu Srdci za jeho lásku. To předpokládá v prvé řadě spojení s Ježíšem tím, že je v nás božský život, žárlivě si ho hlídáme, nebo jej hned opět získáme po těžkém hříchu; často se setkáváme s Ježíšem v modlitbě, jsme věrni Pánově vůli, vyjádřené jeho přikázáními, zvlášť přikázáním bratrské lásky a událostmi, které řídí tok lidského života.

Dále taková pobožnost vyžaduje přetvářet se v Ježíše postupným osvojováním si citů, které naplňovaly jeho Srdce. „Pavlovo srdce je Kristovo srdce,“ bylo řečeno. A stejně je každý křesťan povinen snažit se o takovou metamorfózu, o takovou přeměnu srdce.

Dále pobožnost vyžaduje vyzařovat lásku, kterou dostáváme z Pánova Srdce, a to tím, že sloužíme bližnímu ve všech jeho potřebách a věnujeme se apoštolátu, jehož cílem je zjevit „délku, šířku, výšku a hloubku“ lásky vtěleného Slova. Pobožnost k Ježíšovu Srdci bez stavu posvěcující milosti, bez modlitby, bez poslušnosti vůči Bohu a vůči církvi by byla lží. Rozhodně by byla neúplná a v jistém smyslu neúspěšná, kdyby skrze toho, který ji pěstuje, nemohlo Ježíšovo Srdce přijít všude, aby milovalo a zachraňovalo svět.

Zdroj: Archiv Světla

Celosvětová síť modlitby s papežem
ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LISTOPAD 2025

Úmysl papeže: Za předcházení sebevraždám

Modleme se, aby ti, kdo jsou pokoušeni ke spáchání sebevraždy, nalezli ve svém okolí podporu, péči a lásku, které potřebují, a aby se dokázali otevřít kráse života.

Národní úmysl: Za umírající

Modleme se, aby se ti, kdo se přibližují k branám smrti, mohli smířit s Bohem i bližními a byli plní pokoje a naděje.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Syn brusiče nožů (14)

DUCHOVNÍ ČETBA

V jeden z těchto požehnaných dnů zaklepal na dveře farního domu pozdní host. Eymard mu otvíral se svící v ruce. V zalátané a zaprášené sutaně, s hrubou sukovicí v ruce překročil práh kněz. Farář poznal na první pohled návštěvníka, jemuž vděčil za nejšťastnější chvíle svého života.

„Père Touche!“ zvolal rozzářen radostí. „To je překvapení! Co vás u všech všudy vede do naší chudé dědiny?“

„Jsem na misijní cestě a myslel jsem si, že mi farář monteynardský třeba poskytne na noc lůžko. Dnešní noc jsem přespal ve stodole.“

„To vidím,“ smál se Eymard a vyškubl oblátovi stéblo slámy z cingula. „Pojďte dále! Mé sestry vás trochu pohostí. Máte jistě hlad.“

Aniž vyčkal odpovědi, probudil sestry, které už byly na lůžku. „Považte, kdo přišel,“ volal, „můj milý starý páter Touche z Lausu! Rychle, rychle, postarejte se o posilnění!“

„Zůstala ještě cibulová polévka,“ řekla Marianna. „Hned ji ohřeji. Také máme chléb a sýr. Ihned všechno připravím.“

Julián kvapně odešel do obývacího pokoje, podal hostu obě ruce a otázal se:

„Poznáváte mne ještě, pátere Touche? Pamatujete si na chudého chlapce, jemuž jste před mnoha lety řekl, že se musí stát knězem? Bylo to v Lausu, na místě zasvěceném naší Dobré Matce.“

„Ovšem, pamatuji si,“ úsměv se mihl na opálené tváři misionářově. „Jste Julián Eymard z La Mure.“

„On nezapomněl! On nezapomněl!“ jásal farář. „Bože! Že vás zase jednou vidím! Tím se splňuje jedno z mých vroucích přání. Zaskoč pro láhev vína do sklepa, Nanetto!“ zavolal na sestru, která právě vstupovala, aby prostřela stůl. „Máme snad ještě nějakou?“ dodal trochu nejistě.

„Poslední jste dnes zanesl matce Durantové,“ odpověděla dívka.

„Ach, ovšem, na to jsem zapomněl,“ podotkl rozpačitě kněz.

„Zaběhnu do kostela. V sakristii stojí ještě několik lahví mešního vína.“

„Pána Boha přece neokradem,“ usmíval se misionář. „Nedělejte si se mnou, starým tulákem, starosti! Sklenice mléka postačí nebo i hlt vody.“

„Mléko máme!“ přikývla Nanetta a odešla.

Po skrovné večeři seděli oba pospolu ještě dlouho a P. Touche pozorně naslouchal, když mu farář vypravoval o své trnité cestě ke kněžství.

„V matematice je rovná čára nejkratší, v Boží geometrii je to jinak,“ řekl oblát. „Tam to jsou často okliky, které vedou nejbezpečněji k cíli.“

„To jsem zakusil sám na sobě,“ přikývl Eymard. „Ale teď vypravujte vy ubohému faráři, který sotva vystrčí paty za humna, co se děje v církvi Boží!“

„Mnoho potěšitelného toho není,“ vzdychl misionář. „Ani venku ve světě, ani ve Francii. Všude trpí a krvácí náš milý Pán ve své církvi, v Irsku, Polsku, Španělsku a Portugalsku, v Německu a ve Švýcarech, ba i v církevním státě, kde rakouské a francouzské bodáky musí ochraňovat Svatého otce Řehoře XVI. před jeho vzpurnými dětmi. Ale i u nás ve Francii to vyhlíží smutně. Jistě jste slyšel o nešťastném knězi Lamennaisovi?“

„Lamennais?“ zpozorněl farář. „Jako student jsem četl jeho úvahy o následování Krista. Velice mne zaujaly.“

„A jeho *Paroles d'un croyant – Slova věřícího* znáte též?“

„Bohužel ne. Sotva se kdy dostanu ke čtení.“

„Patří k nejohnivějším knihám, které byly kdy napsány. Je to plamenná výzva ke všem utlačeným, k národům a třídám, aby svrhly otrocké okovy a bojovaly za svobodu. K tyranům, jejichž jho má být setřeseno, počítá i papeže, jehož nazývá vysíleným starcem na stolci Petrově.“

„To píše kněz? To píše Lamennais?“ zvolal farář pobouřen. „A Řím? Co odpověděl Řím na takovou neslýchanou provokaci?“

„Papežský oběžník odsoudil bludy této knihy, ale Lamennais se nepodrobil. Navštívil jsem ho před několika měsíci v Paříži, kde živoří v bídném podkroví. Marně jsem ho zapřísahal; odpovídal mi vždy stejnou větou: »Mohu být zlomen, ale neskloním se!« Pýcha nese vinu na neštěstí tohoto neobyčejně nadaného a duchaplného muže.“

„Modleme se, aby mu Bůh dopřál milost obrácení!“ řekl Eymard hluboce pohnut. „Radostného nevíte nic?“

„Zajisté, radostného také,“ přikývl oblát. „Nevím, zda už k vám pronikla zpráva o faráři v Arsu, nepatrné to vísce v departementu ainském. Jan Vianney se jmenuje. Biskup Simon, který vás biřmoval, vysvětil ho před čtvrtstoletím v Grenoblu za kněze.“

„Co je s ním?“ naléhal Eymard živě.

„Byl nejslabším bohoslovcem ročníku. Prošel zkouškami jen taktak, ale z Arsu, úplně zpustlé obce, učinil vesnici svatých a dnes jezdí do Arsu poutníci z celé Francie, aby velikého kněze viděli a dosáhli od něho rozhřešení.“

„Vypravujte mi o něm,“ prosil farář dychtivě. P. Touche vypravoval dlouho o svatém knězi, který žije v naprosté chudobě, rozdává veškeré své jmění chudým. Silou své víry a plamennou láskou k Bohu obrátil nejen svou farnost, ale počíná obnovovat náboženský život v celé zemi.

„Myslím, že má mnoho podobného s vámi, milý spolubratře,“ dodal řeholník s úsměvem.

„Jak můžete něco takového říci?“ bránil se skromně farář. „Budu rád, jestliže své malé stádečko dostanu do nebe. Doposud,“ doložil s úsměvem, „se však neobjevila ještě žádná poutní výprava v Monteynardu. Nejraději bych vstoupil do kláštera. Tam bych byl v největším bezpečí, ale vy sám víte, že mě vaše řehole nechce. Třeba existuje jiná řeholní společnost, která mne neodmítne.“

„Myslíte to vážně?“ trhl sebou misionář. „Chcete vstoupit do kláštera?“

„To je přání mého srdce od blahých dob mého noviciátu v Marseille. Nemůžete mi poradit, kam bych se měl obrátit?“ Oblát chvíli přemítal, pak pravil:

„Nedávno jsem přišel do Belley. Tam jsem objevil konvent řeholníků, kteří žijí ve velké prostotě, v chudobě a skromnosti. Nemohu vám ani vypovědět, jak mne posílili.“

„V Belley, říkáte? Jak se jmenuje ta společnost?“

„Jsou to maristé.“

„Maristé? Řeholníci Mariini! Jak krásný název! Vypravujte mi o nich!“

„Tedy poslyšte! Jejich zakladatel je kněz Jean-Claude Colin, kaplan z Cerdonu v témže ainském departementu, v němž leží také Ars. Ostatně byl současně s Vianneyem vysvěcen na jáhna. Již v semináři v Lyonu pojal záměr založit společnost

kněží, kteří by se věnovali úctě Panny Marie. Před patnácti lety uskutečnil svůj plán a roku 1836 potvrdil papež jeho řeholi a její stanovy. Mateřinec je v Lyonu.“

„A co chtějí, co sledují tito řeholníci?“ tázal se Eymard s rostoucím napětím.

„Začali jako my obláti s lidovými misiemi. Mimoto se zabývají vyučováním mládeže. Avšak pole jejich působnosti roste. Před několika lety odcestovali někteří z nich do Oceánie, aby pohanům přinesli blahou zvěst víry. Vinice je rozsáhlá, ale dělníků málo.“

Eymard se na chvíli zadumal a pravil:

„Řekl jste mi jednou, když jsem byl dvanáctiletý chlapec: Nejsi tam, kde tě chce mít Bůh! Nuže, nyní si totéž říkám sám. Nejsem zde v Monteynardu na pravém místě. Bůh mne povolal k řeholnímu stavu, v němž mohu bezpečněji zajistit svou spásu a také prospěšněji pracovat pro jeho království. Půjdu k maristům.“

„Nu, to je rychlé rozhodnutí,“ usmál se páter. „To byste měl napřed důkladně promyslit. Promluvíme si o tom až zítra! Jsem unavený a rád bych si odpočinul.“

Tu noc Eymard nemohl usnout. Ani na okamžik nezapochyboval, že mu Bůh prostřednictvím dobrého P. Touche – jako dříve již jednou – ukázal svou vůli. Druhého dne ráno řekl po mši svaté svému hostu:

„Mohl byste mne na několik dnů zastoupit?“

„Bude-li třeba, milerád, ale proč vlastně?“

„Pojedu do Lyonu k maristům!“ Ještě téhož dopoledne se Eymard vydal na cestu, aniž sestrám oznámil její účel.

Po dlouhém hledání našel klášter maristů. Krátce poté stál před jejich zakladatelem a generálním superiorem. P. Colin pozorně naslouchal faráři, který chtěl opustit svou farnost, aby se stal maristou.

„Chtěl bych vám odpovědět slovy Páně k oběma učedníkům Janovi a Ondřeji: »Venite et videte!« – Pojďte a vizte! Zůstaňte několik dní zde a přidružte se k našemu společenství! Budete-li pak i nadále odhodlán vstoupit k nám, uvidíme, co dále.“

Hluboká zbožnost a bratrská láska řeholníků tak hluboce zapůsobily na faráře z Monteynardu, že po uplynutí několika dnů prohlásil generálnímu představenému, že nalezl, po čem dlouhá léta toužil.

„Dobře, příteli,“ odpověděl P. Colin. „Postarejte se, abyste získal souhlas svého biskupa. Pak nám budete ze srdce vítán.“

Pevně odhodlán neztrácet čas, přerušil Eymard zpáteční cestu v Grenoblu a přednesl svou prosbu diecéznímu pastýři.

Monsieur Bruillard nepřijal jeho žádost zrovna vlídně.

„Proč chcete opustit farnost, v níž působíte tak požehnaně?“ otázal se s netrpělivým gestem ruky. „Jste sotva dva roky v Monteynardu, a už chcete zase odejít? Cožpak mám pozbýt jednoho ze svých nejlepších kněží?“

„Vaše biskupská milost zahanbuje ubohého duchovního, který na vinici Páně není ničím jiným než neužitečným služebníkem,“ odpověděl farář. „Za mne najdete stonásobnou náhradu. Moje obec se dá snadno vést a bude i svého nového pastýře ochotně poslouchat. Prosím proto, nechte mne odejít, dovolte, abych se dal na cestu, na niž mne povolal Bůh!“

Eymard naléhal tak snažně, že biskup setrval v dlouhém mlčení. Jeho sekretář vstoupil s podpisovou slohou, ale monsignore Bruillard ho netrpělivě odmítl.

„Proč to musí být zrovna řehole?“ otázal se konečně svého návštěvníka. „Můžete i ve světě vykonat tolik dobra! Náš nešťastný lid potřebuje pastýře, kteří sdílejí jeho život a bydlí v jeho středu. Považte jen, jakou bolest způsobíte svému stádu! Pomyslete i na žal, který by prožívaly vaše hodné sestry. Či myslíte, že by s lehkým srdcem nechaly bratra odejít?“

„Má farnost brzy na mne zapomene a mé sestry... Vím, že je můj odchod zabolí, ale Bůh je potěší. Neplatí zde slovo Páně: »Kdo miluje otce a matku více než mne, není mne hoden«? To jistě platí také o sourozencích.“

„Nepochybuji, že milujete Boha více než příbuzné,“ odpověděl biskup. „Ale pro toto nemusíte hned vstupovat do kláštera. Ne, synu! Nemohu vás uvolnit. Vraťte se do své farnosti a buďte nadále jejím dobrým pastýřem!“

„Žádám vás jako Mojžíš faraona, nejdůstojnější pane: Nechte mne odejít.“

„Teď překrucujete dokonce i Písmo svaté!“ usmíval se velepastýř. „Mojžíš prosil za svůj národ, ne za sebe. Já se slitovávám nad vaším lidem, nad vaší obcí, a proto vám říkám: Zůstaňte, kde jste! Tentokráte zůstane farao neoblomný, na to se spolehněte!“

Eymard se vrátil zklamán do své vesnice a vylíčil P. Touchovi svůj nezdar.

„Jen trpělivost, příteli,“ těšil ho misionář. „Je-li to vůle Boží, obměkčí se i tento farao. Ostatně vám blahopřeji k vaší farnosti, člověk by o ní řekl totéž, co o Arsu. Je to obec svatých. Takovou horlivost, tak dojímavou zbožnost jsem málokde našel.“

„Že by moje ovečky byly už svaté, to nevím,“ usmíval se farář. „Ale jistě mají dobrou vůli, a to je rozhodující i v očích Božích.“

Eymard se svého úmyslu nevzdal přes bolestné odmítnutí biskupovo. Odpor ho odjakživa ještě více zoceloval. Bombardoval svého velepastýře dopisy, úpěnlivě prosil a tisícerými důvody dokládal, aby získal vytoužené svolení, ale farao v Grenoblu zůstal neústupný.

Poslední dopis, který Eymard napsal, byl posledním výkřikem jeho zmučené duše. Monsigneur de Bruillard četl zdrcen:

„Podarujte společnosti Mariině jako prvotinu své diecéze ubohého kněze, který vám neprospívá a který je sláb jako třtina! Svatá Panna se vám odvděčí za tuto nepatrnou oběť, i když je bezcenná!“

Hluboce pohnut odložil biskup list, zazvonil na sekretáře a nadiktoval mu odpověď: „Vaše zkouška trvala dosti dlouho, milý příteli. Dejte se tedy na cestu, již vám Bůh určil! Pracujte na svém posvěcení a na spáse druhých! Postarám se o nástupce.“

Juliána Eymarda se zmocnilo radostné vzrušení a blaženost, když vzal dopis do rukou. „Te Deum laudamus!“ vyrazil ze sebe vroucně. „Můj Bože, děkuji ti, že jsi mi konečně otevřel bránu, která byla tak dlouho uzavřena!“

Kvapně se připravoval na odjezd, ale i když to činil v největší tajnosti, sestry vytušily, že je hodlá opustit. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie vylákala Marianna na bratrovi napolo přiznání, že se zabývá myšlenkou stát se misionářem, ale zamlčel jí, že již v neděli se dostaví jeho nástupce.

„Pojedu do Grenoblu k biskupovi,“ svěřila se Marianna sestře. „Řeknu mu, že nám nesmí vzít bratra.“ O dva dny později se vydala na cestu.

Biskup přívětivě vyslechl její stížnosti provázené slzami. Pak řekl:

„Ne, já nenesu vinu na vašem odloučení, dcero. Je to Bůh, který volá vašeho bratra. Rozmlouval jsem s ním jako otec se synem. Zkoušel jsem ho dlouho. Snažil jsem se všemi prostředky vymluvit mu jeho záměr. Nakonec jsem mu nabídl něko-

V Olomouci vzniká kontaktní místo pro oběti zneužívání

Pro lidi, kteří se setkali se zneužíváním v církevním prostředí a potřebují podporu nebo nasměrování k další pomoci, zřídilo olomoucké arcibiskupství k 1. říjnu 2025 kontaktní místo. Má vytvořit bezpečný prostor, kde mohou oběti i svědci sdílet své zkušenosti, najít porozumění a odnést si informace o dalších možnostech řešení situace.

„Chceme dát jasně najevo, že lidé, kteří byli zraněni nevhodným nebo zneužívajícím jednáním v prostředí církve, mají právo na respekt, bezpečí a doprovázení. Kontaktní místo jim má poskytnout bezpečné prostředí, kde budou vyslyšeni a kde se jim dostane první podpory," říká arcibiskup Josef Nuzík a dodává: „Na tak vážné problémy, jako je právě zneužívání, nesmí nikdo zůstat sám."

Kontaktní místo poslouží především pro nasměrování k různým druhům pomoci. Zájemcům se bude věnovat zkušená koordinátorka Marcela Řezníčková. Je připravena vyslechnout každého, kdo se se zneužíváním setkal ať už přímo, nebo prostřednictvím blízké osoby. Dotyčnému pak podle jeho konkrétních potřeb poskytne informace a kontakt na odborníky, kteří mu dál pomohou ve specifické oblasti. Mimo jiné mu poradí, jak provést oznámení církevním autoritám nebo orgánům činným v trestním řízení. Součástí nabídky kontaktního centra bude též možnost setkat se s psycholožkou, arcibiskupství uhradí až tři setkání tohoto typu. Oběti mohou rovněž využít duchovní pomoc nebo po domluvě kontaktovat moderátorku církevního soudu.

Všichni pracovníci jsou vázáni mlčenlivostí, oběti mohou zůstat v anonymitě. Případná osobní setkání probíhají v diskrétním prostředí a bezplatně.

Co kontaktní místo nabídne:

- ***Bezpečné a diskrétní prostředí*** – je možné komunikovat i anonymně, všichni zapojení odborníci jsou vázáni mlčenlivostí.
- ***Vyslechnutí a porozumění*** – koordinátorka se zaměří na to, co oběť sama považuje za potřebné, bez nátlaku na konkrétní řešení.
- ***První podporu a informace*** – nasměrování na odbornou psychologickou, církevně-právní i duchovní pomoc.
- ***Psychologickou podporu*** – až tři setkání s psycholožkou, hrazená arcibiskupstvím.
- ***Duchovní doprovázení*** – možnost rozhovoru s duchovním.
- ***Pomoc a vysvětlení k oznámení*** – v církevním i občanskoprávním prostředí a také informace o možnostech a úskalích v civilním i církevním trestně-právním řízení.

Zájemci se mohou ozvat e-mailem na *pomocobetem@ado.cz* a zde si případně domluvit osobní setkání v centru Olomouce – v diskrétním prostředí poradenské místnosti. Na dotaz dostanou odpověď nejpozději do pěti pracovních dnů.

Členem týmu pomoci obětem je mimo jiné i P. Jan Polák, absolvent teologie na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci (CMTF) a doktorského studia v Římě a vyučující na CMTF. V letošním roce také zahajuje specializované studium problematiky zneužívání na univerzitě v Krakově, které zde vedou odborníci spolupracující i s Papežskou komisí pro ochranu nezletilých. V rámci své činnosti se bude věnovat nejen obětem zneužívání a doprovázení pracovníků kontaktního místa, ale zaměří se též na prevenci v této oblasti u budoucích kněží.

„Máme v plánu otevřít toto téma při formačním setkání kněží celé arcidiecéze. Stejně tak chceme nabídnout možnost vzdělávání v této oblasti i dalším církevním zaměstnancům – například ve formě vhodných příruček a publikací na téma ochrany před zneužíváním. Také pevně věřím, že se kolegům, církevním právníkům, na CMTF podaří uspořádat další konferenci věnovanou této problematice," shrnuje kněz a dodává: „Zneužívání je vždy velmi bolestné a těžké téma a ze strany diecéze uděláme všechno pro to, aby se tyto skutky neopakovaly."

Zdroj: https://www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

lik čestných míst, ale ani mé sliby, ani mé prosby jím nepohnuly. Musel jsem mu posléze vyhovět, protože jsem došel k názoru, že bych ho svým odmítnutím zničil."

Úplně zklamána nastoupila Marianna příštího rána prvním poštovním dostavníkem zpáteční cestu.

Mezitím připravil bratr všechno na odchod. Před rozedněním přijel z La Motte povoz pro kufr, který farář ukryl v zahradě v křovinách. Naposled slavil Eymard Nejsvětější oběť ve svém kostele, kázal jako obvykle, ale nezmínil se ani slovem o nastávajícím odchodu.

Když věřící opouštěli chrám, upoutala je hra kolovrátkáře, který před kostelní věží otáčel klikou svého nástroje. Nikdo netušil, že ho farář objednal. Zatímco staří i mladí obstupovali šumaře, jejich farář se potají vykradl. Pouze jeden jediný ho zahlédl a sledoval zpovzdálí, protože se ho zmocnila tísnivá předtucha. Byl to týž chlapec, který ho před dvěma roky následoval do zanedbaného chrámu.

Když farář nasedal do bryčky, která čekala za dědinou, chvatně přiběhl a vykřikl:

„Vy odjíždíte, pane faráři?"

„Ano, Erneste," přikývl farář a spěšně mu podal ruku. „Odjíždím a už se nevrátím. Pozdravuj bratra, mého věrného sakristána!"

Vyjeveně hleděl ministrant za povozem, který mizel jeho zrakům.

Sotva se vůz vzdálil několik metrů, uviděl Julián přicházet sestru. Když poznala bratra, hlasitě vykřikla.

Julián pokynul kočímu, aby zastavil.

„Vím všecko, bratře," zalkala sestra přemožena žalem. „Mám jen jedinou prosbu. Zůstaňte ještě den, jeden jediný den!"

Julián na okamžik bezradně zaváhal. Srdce se mu sevřelo, když uzřel slzy milované sestry, ale usoudil, že nesmí ani vteřinu déle otálet.

„Marianno," hlas se mu zlomil v hlubokém pohnutí, „chtěl jsem tobě i sobě ušetřit rozloučení. Nemohu již zpět, ani na jediný den, jinak bych se musel obávat, že ztratím své povolání navždy. Bůh mě volá dnes! Zítra už je pozdě! Sbohem, sestro! Bůh potěš tebe a Nanettu! – Jeď!" nařídil vozkovi zastřeným hlasem.

(Pokračování)

Z knihy W. Hünermann:
Syn brusiče nožů.
Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994
(Redakčně upraveno)

Pondělí 27. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Miloslav Fiala – premonstrát **6:25** Příběh psaný vínem – Ferdinand Fussmann **6:50** Harfa Noemova: A. Dvořák: Te Deum **7:15** V pohorách po horách: Říp **7:25** Stonavská Barborka 2014: Slavnostní koncert **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Fulnek, kostel Nejsvětější Trojice: Jubilejní chrámy 2025 **9:20** Poutníci času: S Klárou a Oldřichem Hanušovými **9:45** Outdoor Films s Lindou Tekeliovou: Běhám, ale nezávodím a pomáhám **11:20** Západní Ťan Šan **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Vítejte v obci Zákamenné **14:00** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Novodobé mise české armády **15:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Zaniklé vesnice pod Mandelsteinem **16:00** Jak potkávat svět: S P. Ladislavem Heryánem SDB **17:20** Ázerbájdžán – Země setkávání **18:00** Sedmihlásky: Když jsem byl maličký pacholíček **18:05** Hugo a hvězda: Kostelní zvony **18:15** Příroda kolem nás: Kulíšek nejmenší. Moták lužní, ochrana hnízda. Polní krajinou **18:30** Zahrada písničkářů: Podivné zjevení – Jan Kresta a Nikola Dus [P] **18:55** Vezmi a čti: Říjen 2025 [P] **19:15** Modlitba za mír **19:18** Můj chrám: Leoš Ryška, ředitel televize Noe, kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem [P] **21:05** Praha-Staré Město, bazilika sv. Jakuba Staršího: Jubilejní chrámy 2025 [P] **21:13** Na cestě k dokonalosti – Ján Havlík **22:35** NAJEDNO SPECIÁL **0:00** V souvislostech **0:20** Jsem N: Věrnost **0:35** Magazín Mary's Meals **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 28. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Mikuláš Kroupa – novinář **6:25** Nebojte se Desatera **7:25** Krok do neznáma **7:45** Noční univerzita: Otto Neubauer: Nadějné příběhy **8:45** Viděli jsme **9:00** NAJEDNO: Martin **9:25** V souvislostech **9:45** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **10:05** Putování tučňáků: Volání oceánu **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Makov – obec s mnoha příběhy [P] **14:00** Dobrodružství před kamerou **15:20** The Elephangelist – Příběh Čecha, který mění osudy zvířat v Africe **15:45** Cvrlikání: Radim Zenkl a Ondřej Kozák **16:50** Zlatovláska: Divadlo Víti Marčíka **18:00** Sedmihlásky: Když jsem byl maličký pacholíček **18:05** Hugo a hvězda: Bude se jmenovat Hugo [P] **18:15** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **18:40** Na startu [P] **19:05** V pohorách po horách: Ostrá v pohoří Velká Fatra **19:15** Modlitba za mír **19:18** Praha-Strahov, bazilika Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:30** Záblesk ze Salály, Omán [P] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Melodie odvahy a naděje [P] **21:30** Interview s Bohem **23:05** Má vlast: Kroměříž **0:30** Terra Santa News: 22. 10. 2025 **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 29. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Antonín Randa – novinář **6:30** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Novodobé mise české armády **8:00** Petrkov 13 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Dokořán: S Jiřím Lábusem **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Příroda kolem nás: Život s vodou. Zajíc, příběhy záchranné stanice **11:20** Lomec, kostel Jména Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Za stodolenkú: Rožnovské slavnosti 2025 **14:00** Když bolí tělo: Roztroušená skleróza **15:00** V pohorách po horách: Lysá hora **15:15** Ohlédnutí za Národní poutí do Říma ve Svatém roce 2025 **16:10** Bohém s Bohem

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

- Vysílání denně **6.00 - 1.00 hod.**
- Denně: **8.00**; **16.00 hod.** - programová nabídka TV NOE (**změna programu vyhrazena**)

Podrobnosti na *www.tvnoe.cz*

17:15 ARTBITR – Kulturní magazín **17:30** Terra Santa News: 29. 10. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky: Když jsem byl maličký pacholíček **18:05** Hugo a hvězda: Usmíření [P] **18:15** Chvění duše: Wolfgang Amadeus Mozart **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Papa Leone [L] **20:45** Milevsko, bazilika Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **20:55** Noční univerzita: P. Karel Satoria – Vnitřní struktura křesťanské modlitby **22:05** Otcovské srdce **23:40** Generální audience papeže Lva XIV. **0:05** S chutí přes práh: Klášter karmelitánů v Kostelním Vydří **0:25** Kambodža – První generace **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 30. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: František Radkovský – biskup **6:25** Duchovní krajina Novohradských hor: Po proudu Černé **6:55** Výpravy do divočiny: Fauna Papuy-Nové Guineje **7:55** Halíř chudé vdovy **8:25** Terra Santa News: 29. 10. 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Naši – osobnosti lidové kultury – Naděžda Urbášková **9:30** NAJEDNO SPECIÁL **10:55** Praha, bazilika sv. Ludmily: Jubilejní chrámy 2025 **11:05** Na startu **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Na jedné cestě **13:10** Můj chrám: Ivo Slavotínek v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku **13:30** Generální audience papeže Lva XIV. **14:00** Dům ze skla?: S P. Petrem Augustinem Benešem CSsR **15:00** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Vranovská přehrada **15:20** Pri kávičke: S Mons. Františkem Trstenským **15:45** V pohorách po horách: Říp **16:00** Klimatická změna nebo katastrofa? **16:35** Koncert pro Jubileum **18:00** Sedmihlásky: Když jsem byl maličký pacholíček **18:05** Hugo a hvězda: Pokračování příště [P] **18:10** Ovečky: 31. neděle v mezidobí **18:25** Poutníci času: Samanya Mohamed Ali **18:50** Venezuela – Neprošlapaná cesta **19:20** Modlitba za mír **19:23** Svatý Hostýn, bazilika Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S Naděždou Urbáškovou **21:25** Tajemství ledu **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Letem jazzem (4. díl): Autorská tvorba **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 31. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Petr Bratský – politik a skaut **6:25** Absolventi: Anna Poláková **6:55** Do varu s Maxem Kašparů: Duchovní a duševní zdraví **7:10** Slovanský Velehrad **7:30** Klapka s Danuší a Pavlem Kubátovými **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Deštné, kostel sv. Matouše: Jubilejní chrámy 2025 **9:20** Harfa Noemova: A. Dvořák: Lužanská, I. část **9:40** Vezmi a čti: Říjen 2025 **10:00** Brána do světa umění: ZUŠ Říčany **10:30** Bohém s Bohem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Petrovice v zátiší osad **13:35** Familie Korbel – Příběh z druhé strany **14:00** Expedice Rembaranka: Umění přežít **14:40** Melodie odvahy a naděje **16:05** Papa Leone **16:50** OMG boží talkshow: S Evou Holubovou a Ladislavem Heryánem **17:25** NAJEDNO: Martin **18:00** Sedmihlásky: Když jsem byl maličký pacholíček **18:05** Astronomie dětem: Planety **18:10** Cirkus Noeland (6. díl): Roberto, Kekulín a dobré skutky **18:35** Popelka Nazaretská **19:15** Modlitba za mír **19:18** Milevsko, bazilika Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:25** Růžencová pouť 2024 **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:05** Poletuchy: Na skok do Kutné Hory **21:45** Šebestián Kubínek, ten, co chodil s Bohem **22:20** Černobyl na kolečkách **23:55** Nora Brown na Folkových prázdninách **0:20** Duchovní krajina Novohradských hor: Cetviny **0:50** Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 1. 11. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jan Royt – ikonograf a historik **6:25** Romové v Unii, Romové na Moravě **6:40** Plnou parou do srdce Beskyd **7:20** Když bolí tělo: Nukleární medicína **8:25** V pohorách po horách: Kriváň **8:40** Anděl bez křídel **8:55** Sedmihlásky: Když jsem byl maličký pacholíček **9:00** Ovečky: 31. neděle v mezidobí **9:10** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **9:40** Viděli jsme **9:45** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín **10:15** Praha-Staré Město, bazilika sv. Jakuba Staršího: Jubilejní chrámy 2025 **10:30** Mše svatá ze Slavnosti všech svatých: Vatikán, náměstí Sv. Petra [L] **12:00** Angelus Domini **12:10** Přejeme si... [P] **12:25** Pod lampou **14:30** Botswana **15:00** Dědek a jeho kreslený svět: Zabijte nudu **15:05** Přežil jsem holocaust: Svědectví Luďka Eliáše **16:15** Na strunách Strážnice: MFF Strážnice 2025 [P] **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé [P] **18:20** Neboj se doplout aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **18:40** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Papua Nová Guinea **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Modlitba za mír **19:18** Praha-Břevnov, bazilika sv. Markéty: Jubilejní chrámy 2025 **19:30** Jezuitské redukce v Paraguayi **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Hanou Ulrychovou [P] **20:50** V pohorách po horách: Smutníky [P] **21:00** Hlubinami vesmíru [P] **21:40** S chutí přes práh: Dcery Božské Lásky v Opavě **22:00** The Chosen V. (7. díl): Horní místnost I. [P] **23:20** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:40** Historie a současnost Matice svatohostýnské **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 11. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:55** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **7:30** Zamyšlení Tomáše Halíka: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé **7:50** Jak potkávat svět: S Naděždou Urbáškovou **9:20** Dejme dětem rodinu (4. díl): Vzdělávání dětí v náhradní rodinné péči **9:55** Poutníci času: S Ondřejem Maternou **10:15** Praha-Strahov, bazilika Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Vezmi a čti: Říjen 2025 **13:20** Muzikanti, hrajte: Nivničanka **14:30** Dobrodružství před kamerou **16:05** Svatý Hostýn, bazilika Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **16:15** Přesah: Film jako cesta **17:05** Dokořán: S Hanou Ulrychovou **18:00** Sedmihlásky: Kamarádím s ptáčkem **18:05** Ovečky: 31. neděle v mezidobí **18:20** Cirkus Noeland (23. díl): Roberto, Kekulín a človíček **18:50** Oázy Perlového ostrova **19:15** Modlitba za mír **19:18** Svatá Hora, bazilika Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:25** Naděje pro krále nebes **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen V. (7. díl): Horní místnost I. **21:25** Cesta smutkem **22:45** G. Verdi: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2018 **0:20** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:35** Viděli jsme 5+ **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

LUX TELEVÍZIA

Programové tipy TV LUX od 27. 10. 2025 do 2. 11. 2025

ZMENA PROGRAMU VYHRAZENÁ. Viac informácií na **www.tvlux.sk**

Pondelok 27. 10. o 13:05 hod.: Lev z Peru

Hlasy rôznych svedkov v dokumente opisujú osobu a pastoračnú a sociálnu činnosť kňaza a biskupa, ktorý je dnes pápežom.

Utorok 28. 10. o 21:10 hod.: Kým dorastú krídla

Krátky dokumentárny film nám prináša pohľad na prácu MUDr. Jany Bobokovej, lekárky a misionárky, ktorá sa venuje paliatívnej starostlivosti a sprevádzaniu zomierajúcich s ľudskosťou a vierou.

Streda 29. 10. o 15:15 hod.: Zabudnuté poklady / Kaplnky, zabudnuté poklady v tieni hradov

Dnes spolu navštívime katedrálu a kaplnku sv. Emeráma na Nitrianskom hrade.

Štvrtok 30. 10. o 16:55 hod.: A teraz čo? / Nedokážem odpustiť

Všetci to poznáme. Bolo nám ublížené, hneváme sa, no zároveň máme túžbu posunúť sa ďalej a odpustiť. Niekedy je to však príliš ťažké a máme pocit, že sa to nedá.

Piatok 31. 10. o 20:30 hod.: Ján XXIII. – Posol mieru

Dramatický príbeh zachytávajúci úsek zo života jedného z veľkých pápežov 20. storočia. Film je zaujímavou drámou z nezvyčajného zákulisia Vatikánu.

Sobota 1. 11. o 10:30 hod.: Svätá omša z Vatikánu / Jubileum sveta vzdelávania

Priamy prenos svätej omše, vyhlásenie sv. Johna Henryho Newmana za „Učiteľa Cirkvi".

Nedeľa 2. 11. o 20:30 hod.: The Chosen / Volal som ťa po mene

Seriál o živote Ježiša, prerozprávaný z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Dvaja bratia bojujú s daňovými dlhmi voči Rímu, zatiaľ čo žena v Červenej štvrti zápasí so svojimi démonmi.

BREVIÁŘ PRO LAIKY — 25. ŘÍJNA – 1. LISTOPADU 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 10.		PO 27. 10.		ÚT 28. 10.		ST 29. 10.		ČT 30. 10.		PÁ 31. 10.		SO 1. 11.	
Antifona	919	1029	934	1045	1673	1892	964	1077	980	1096	996	1113	1573	1777
Žalm	784	883	783	881	786	884	784	883	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	1567	1771	964	1078	981	1096	997	1114	1573	1777
Antifony	920	1030	935	1046	1674	1893	965	1079	981	1097	998	1115	1574	1778
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	998	1115	813	914
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1674	1894	969	1083	985	1101	1001	1118	1574	1778
Antifona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	1675	1894	969	1083	985	1101	1569	1772	1575	1779
Prosby	924	1034	939	1050	1675	1894	969	1084	985	1101	1002	1119	1575	1779
Závěrečná modlitba	723	816	939	1050	1568	1771	970	1084	986	1102	1569	1772	1575	1780
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	792	890	970	1085	986	1103	1003	1120	1264	1402
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1576	1780
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1265	1403
Krátké čtení	927	1038	943	1054	1676	1895	973	1088	989	1106	1006	1124	1576	1780
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	1568	1771	973	1088	990	1106	1006	1124	1575	1780
Nešpory:	**SO 25. 10.**													
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1677	1897	975	1090	991	1108	1577	1781	1577	1781
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	1678	1897	976	1091	992	1109	1570	1773	1578	1782
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	1678	1897	976	1091	992	1109	1570	1773	1578	1782
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1680	1900	979	1094	995	1112	1572	1776	1580	1784
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	1681	1900	979	1094	995	1112	1572	1776	1580	1785
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1681	1900	979	1095	995	1112	1572	1776	1580	1785
Záv. modlitba	723	816	723	816	948	1061	1568	1771	980	1095	996	1113	1575	1780	1575	1780
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374	1242	1379

Liturgická čtení

Neděle 26. 10. – 30. neděle v mezidobí
1. čt.: Sir 35,15b–17.20–22a (řec. 12–14.16–18)
Ž 34(33),2–3.17–18.19+23
Odp.: 7a *(Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.)*
2. čt.: 2 Tim 4,6–8.16–18
Ev.: Lk 18,9–14

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela
1. čt.: 1 Král 8, 22–23.27–30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 *(Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!)*
2. čt.: 1 Kor 3,9c–11.16–17
Ev.: Mt 16,13–19
(nebo jiná čtení z Lekcionáře V)

Pondělí 27. 10. – ferie
1. čt.: Řím 8,12–17
Ž 68(67),2+4.6–7ab.20–21
Odp.: 21a *(Náš Bůh je Bohem spásy.)*
Ev.: Lk 13,10–17

Úterý 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy
1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: Řím 10,18b *(Všude na zemi pronikl jejich hlas.)*
Ev.: Lk 6,12–19

Středa 29. 10. – ferie
(v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)
1. čt.: Řím 8,26–30
Ž 13(12),4–5.6
Odp.: 6a *(Důvěřuji v tvé slitování, Hospodine!)*
Ev.: Lk 13,22–30

Čtvrtek 30. 10. – ferie
(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Řím 8,31b–39
Ž 109(108),21–22.26–27.30–31
Odp.: 26b *(Zachraň mě, Hospodine, podle svého slitování!)*
Ev.: Lk 13,31–35

Pátek 31. 10. – nezávazná památka sv. Wolfganga
1. čt.: Řím 9,1–5
Ž 147B(147),12–13.14–15.19–20
Odp.: 12a *(Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!)*
Ev.: Lk 14,1–6

Sobota 1. 11. – slavnost Všech svatých
1. čt.: Zj 7,2–4.9–14
Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
Odp.: srov. 6 *(To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)*
2. čt.: 1 Jan 3,1–3
Ev.: Mt 5,1–12a

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

PŘÍBĚHY 50. LET 20. STOLETÍ

ŠELMA • PŘÍBĚH BABICKÝCH VRAŽD
Michal Stehlík • Odpovědný redaktor Bohdan Lukáš

Literární zpracování jednoho z nejznámějších případů 50. let v Československu. Na vraždy v babické škole v červenci 1951 a následnou perzekuci, včetně poprav, nahlíží především pohledem mladých mužů, kteří se rozhodli zapojit do odboje. Celým příběhem pak prostupuje „šelma" Ladislava Malého, hybatele a iniciátora tragédie. Příběh začíná symbolicky popravou poslední oběti a postupuje proti proudu času. Michal Stehlík je historik-slovakista, publicista, podcaster a manažer kulturních institucí. Jeho pradědeček a prastrýc byli v babickém případu odsouzeni k mnohaletým trestům vězení.

Orbis litera s. r. o. • Váz., 150x215 mm, 148 stran, 288 Kč

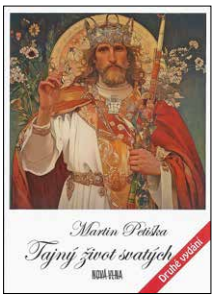
NEPŘEMOŽENÍ • BULA & DRBOLA
Scénář Jan Rec • Ilustrace Tereza Cigánková, Anna Magdaléna Jírů, Leonela Lubasová a Samuel Suchý • Doplňkové texty Adam Pitrocha a Vojtěch Jurásek Úvodní slovo Pavel Konzbul, brněnský biskup • Epilog Jan Růžička, historik Redigoval Zdeněk Novák a Vojtěch Jurásek

Komiks přináší silný a vizuálně poutavý pohled na osudy dvou kněží, kteří se v 50. letech postavili komunistickému útlaku. Jan Bula a Václav Drbola – obyčejní muži, kteří se nebáli stát za pravdou ani tváří v tvář perzekuci, mučení a smrti.

Ve spolupráci s Biskupstvím brněnským vydalo nakladatelství Cesta • Brož., A4, 80 stran, 229 Kč

Z GALERIE SVATÝCH

TAJNÝ ŽIVOT SVATÝCH
Martin Petiška

Malá galerie českých světců a světic, doplněná jejich stručným životopisem a modlitbou ke každému z nich. Navštivte galerii českých světců a světic, jak je zobrazila AI.

Nová vlna • Druhé vydání
Brož., 130x176 mm, 48 stran, 90 Kč

OMALOVÁNKY

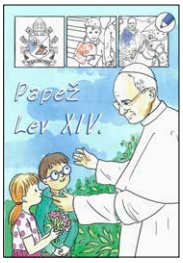
SVATÁ NOC • OMALOVÁNKY S VYPRÁVĚNÍM
Text Sławomir Sznurkowski a Joanna Czarnecka • Ilustrace Artur Nowicki

Omalovánky s vyprávěním o narození Ježíška.

Paulínky • Čtvrté vydání
Brož., 165x235 mm, 16 stran, 59 Kč

PAPEŽ LEV XIV.
Kathrin Cook

Omalovánky se stručným životopisem papeže Lva XIV.

Paulínky
Brož., 165x235 mm,
24 stran, 65 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: *objednavky@maticecm.cz*

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stánkách *www.maticecm.cz*.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kimtl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměná to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: **svetlo@maticecm.cz**; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: **periodika@maticecm.cz**, tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: **objednavky@maticecm.cz**, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: **redakce@maticecm.cz**). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovensku republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugorje aj.), se podrizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezvefejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

Česká pošta | TZ | 2019/12030